

Gran Teatre del Liceu

Temporada 2025-2026

L'elisir d'amore

GAETANO DONIZETTI

Amb la col·laboració de: / Con la colaboración de:

CaixaForum+

La plataforma gratuïta de cultura i ciència

Sèries, documentals, pòdcasts,
concerts i molt més

Registra't a caixaforumplus.org

Descarrega't l'app

 Fundació "la Caixa"

Fundació Gran Teatre del Liceu

Patronat de la Fundació del Gran Teatre del Liceu

President d'honor

Salvador Illa Roca

President del patronat

Salvador Alemany Mas

Vicepresidenta primera

Sònia Hernández Almodóvar

Vicepresident segon

Jordi Martí Grau

Vicepresident tercer

Mària Eugènia Gay Rosell

Vicepresidenta quarta

Lluïsa Moret Sabidó

Vocals representants de la Generalitat de Catalunya

Josep Maria Carreté Nadal, Xavier Fina Ribó, Irene Rigau Oliver,

Àngels Barbarà Fondevila

Vocals representants del Ministerio de Cultura

Carmen Páez Soria, Paz Santa Cecília Aristu, Joan Subirats Humet,

Àngels Ingla Mas

Vocals representants de l'Ajuntament de Barcelona

Xavier Marcé Carol, Elisenda Rius Bergua

Vocal representant de la Diputació de Barcelona

Pau González Val

Vocals representants de la Societat del Gran Teatre del Liceu

Manuel Busquet Arrufat, Ignasi Borrell Roca, Josep Maria

Coronas Guinart, Javier Coll Olalla, Àgueda Viñamata

y de Urruela

Vocals representants del Consell de Mecenatge

Helena Guardans Cambó, Elisa Durán Montolío, Marc Murtra

Millar, Rosario Cabané Bienert

Patró d'honor

Josep Vilarasau Salat

Secretari no patró

Joaquim Badia Armengol

Director general

Valentí Oviedo Cornejo

Comissió Executiva de la Fundació del Gran Teatre del Liceu

President

Salvador Alemany Mas

Vocals representants de la Generalitat de Catalunya

Sònia Hernández Almodóvar, Josep Maria Carreté Nadal

Vocals representants del Ministerio de Cultura

Paz Santa Cecília Aristu, Ana Belén Faus Guijarro

Vocals representants de l'Ajuntament de Barcelona

Xavier Marcé Carol, Elisenda Rius Bergua

Vocal representant de la Diputació de Barcelona

Pau González Val

Vocals representants de la Societat del Gran Teatre del Liceu

Manuel Busquet Arrufat, Javier Coll Olalla

Vocals representants del Consell de Mecenatge

Helena Guardans Cambó, Elisa Durán Montolío

Secretari

Joaquim Badia Armengol

Director general

Valentí Oviedo Cornejo

TEMPORADA ARTÍSTICA

Mecenes / Mecenas

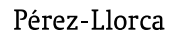
Patrocinadors / Patrocinadores

Protectors / Protectores

Col·laboradors / Colaboradores

EL PETIT LICEU / LICEU APRÈN

LICEUNDER35

LICEU APROPA

TALENT JOVE I NOVA CREACIÓ

Mitjans de comunicació / Medios de comunicació

— Millor Banc a Espanya

CaixaBank, reconegut per *Euromoney* a Espanya com a:

- Millor Banc a Espanya
- Millor Banc per a Particulars a Espanya
- Millor Banc Digital a Espanya

I també a Europa, com a:

- Millor Banc per a Particulars a Europa
- Millor Banc en Diversitat i Inclusió a Europa

Gràcies als nostres clients per la confiança i als nostres professionals per la feina, que ho han fet possible.

**Junta benefactors /
Junta benefactores**

Presidenta

Cucha Cabané
Vicepresidenta
Elena Barraquer

Carlos Abril
Ramon Agenjo
Alfons Agulló
Eulàlia Alari
Muntsa Alcañiz
Salvador Alemany
Laura Álvarez
Mercedes Álvarez
Alicia Arboix
Fanny Ariza
Pere Armadàs
Teresa Asensio
Esperanza Aubert
Luis Bach
Vera Baena
Josep Balcells
Marc Balcells
Mercedes Barceló
Simon P. Barceló
Rafael Barraquer
Núria Basi
Mercedes Basso
Margarita Batllori
David Bermejo
Manuel Bertran
Ana Bofill
Anna Boix
Sofia Boixet
Ignacio Borrell
Agustí Bou
Josep M. Bové
Tomas Buxeda
Blanca Cabré
Jordi Calonge
Joan Camprubi
Ramona Canals
Elena de Carandini
Marisa de Carandini
Josep Carbó
Rosa Carcas
Montserrat Cardelús
Alejandro Caro
Aurora Catà
María Cruz Caturla
Ramon Centelles
Guzmán Clavel
Elena Comella
Sergio Corbera
Javier Cornejo
Luis Crispi
Maite Cuffí
Cuca Cumellas
M. Dolors i Francesc
Meya Durall
Mercedes Duran
Francisco Egea
M. Isabel Elduque
Fernando Encinar
M. José Enguix
Aranzazu Escudero
Carmen Escudero
Joan Esquirol
Antonio Establés
Patricia Estany
Ana Esteve
Marta Esteve

Marisa Falcó
Bettina Farreras
Ignacio Feijoo
Cristina Ferrando
Magda Ferrer-Dalmau
Inés Fisas
Ricardo Fisas
Santiago Fisas
Albert Foraster
Mercedes Fuster
José Gabeiras
Gabriela Galcerán
Gema Galdón
Jorge Gallardo
Beatriz García-Sarabia
Manuel Gari
Albert Garriga
Pau Gasol
Francisco Gaudier
Anna Gener
Lluís M. Ginjaume
Ezequiel Giró
Carmen Godia
M. Inmaculada Gómez
Andrea Gömöry
Albert Gost
Casimiro Gracia
Jaume Graell
Quica Graells
Ainhoa Grandes
Francisco A. Granero
Pere Grau
Calamanda Grifoll
Poppy Grijalbo
Helena Guardans
Pau Guardans
Maria Guasch
Bernardo Hernández
Guillermo Herrera
Joaquim Herrera
Eva Hinds
Pepita Izquierdo
Gabriel Jené
Josep Juanpere
Iolanda Latorre
Sofia Lluch
Ma. Teresa Machado
Waltraud Maczassek
Rocio Maestre
Carmen Marsá
Cristina Marsal
Mercedes Marsol
Josep Milian
Verónica Mimoun
Inma Miquel
Xavier Miranda
José M. Mohedano
Joan Molins
Victòria Moncunill
Chelo Mora
Juan Pedro Moreno
Sílvia Muñoz
Josep Oliu
Magda Onandia
Victoria Onyós
Eduardo Ortega
Ignacia de Pano
Victoria Parera
Anna París
Montserrat Pinyol
Ivan Pons
M. Carmen Pous
Jordi Puig
Marian Puig

Ton Puig
Gloria Pujol
Juan Eusebio Pujol
Victòria Quintana
Neus Raig
Carmen Redrado
Juan Bautista Renart
Ferran Ribó
Blanca Ripoll
Joan Roca
Miquel Roca
Pedro Roca-Cusachs
Montserrat Rocamora
Alfonso Rodés
Salvador Roviroa
Jacqueline Ruiz
Josep Sabé
Francisco Salamero
Eduard Salsas
Juan Antonio Samaranch
Josef-David Sánchez-Molina
Josep L. Sanfeliu
Luis Sans
M. del Carme Serrat
Antoni Siurana
Maria Soldevila
Rafael Soldevila
Silvia Sorribas
Iván Suárez
Rosa Sugrañes
Josep Tabernero
Manuel Terrazo
Bernat -N. Tiffon
August Torà
Ernestina Torelló
Ana Torredemer
Román Trias
Josep Turró
Joaquim Uriach
Marta Uriach
Manuel Valderrama
Maria Angels Vallvé
Carmen Vendrell
Gloria Ventós
Josep Viader
Anna Maria Vidal
Eduardo Vilá
Pilar de Vilallonga
Josep Vilarasau
Maria Vilardell †
Luis Villena
Joaquim Viñas
Salvador Viñas
Joaquín Viola
Francisco Wendt
Lydia de Zuloaga

**Benefactors del cercle
de la dansa / Benefactores
del círculo de la danza**

Paul Clastre
Pitu Lavín
Ma. José Matosas
M. Rosa Ollé
Tati Quera

**Benefactors internacionals
/ Benefactores
internacionales**

Erika Alfieri
The Barnaud-Bettle Family
Johanna Derksen

Carmen Egado
Philina Hsu Chang
Izabela Karnacewicz
Nathaniel Klipper
Mónica Lafuente
Éleonore Lavielle
May Lawrence
Barry Lynam
Cecilia Nordstrom
Brian Pallas
Javier Pérez-Tenessa
Sonja Perkins
Martina Priebe
Paul Schulz
Elina Selin
Karen Swenson
Filippo Viero
Michael Winstrøm

**Benefactors joves /
Benefactores jóvenes**

Alex Agulló
Max Amat
Eric Antràs
Lidia Arcos
Alex Barraquer
Ignacio Baselga
Marc Busquets
Diana Casajús
Marta Cuatrecasas
Petra Duran
Benito Escat
Luigi Esposito
Patricia Ferrer
Pau Font
Iria Gestal
Alberto Gil
Enric Girona
Cristina Gómez
Marco Greselin
Albert Hernández
Àlvar Lamminsalo
Arnau Lluch
Santiago Lucas
Xènia Luque
Alexandra Maratchi
Dídac Marsà
Luis Mas
Marc Mayral
Juan Molina-Martell
Elisabeth Montamat
Felipe Morenés
Juan Moreno
Marta Parent
Miquel Pedrerol
Marcos Perales
Elisenda Perelló
Santiago Pons-Quintana
Andrea Puig
Julia Puig
Inés Pujol
Pepe Pujol
Toni Pujol
Carlota Quintero
Sara Ramírez
Ana Recasens
Charlotte Ríos
Patricia Ripollés
Javier Ris
Aitor Romero
Esperanza Schröder
Claudia Segura
Carlos Torres
Javier Uriach

L'elisir d'amore

GAETANO DONIZETTI

Melodramma giocoso en dos actes / Llibret de Felice Romani
basat en el llibret *Le philtre* d'Eugène Scribe

Melodramma giocoso en dos actos / Libreto de Felice Romani
basado en el libreto *Le philtre* de Eugène Scribe.

Estrena absoluta: 12 de maig de 1832 al Teatro della Cannobiana de Milà /

Estreno absoluto: 12 de mayo de 1832 en el Teatro della Cannobiana de Milán

Estrena a Barcelona: 25 de maig de 1833 al Teatre de la Santa Creu /

Estreno en Barcelona: 25/ de mayo de 1833 en el Teatre de la Santa Creu

Estrena al Gran Teatre del Liceu: 05 de febrer de 1848 /

Estreno en el Gran Teatre del Liceu: 05 de febrero de 1848

Darrera representació al Liceu: 28 de gener de 2018 /

Última representación en el Liceu: 28 de enero de 2018

Total de representacions al Liceu: 103 / Total de representaciones en el Liceu: 103

Novembre	Noviembre	Torn	Turno	Desembre	Diciembre	Torn	Turno
22	19:00	C		2	19:30	B	
24	19:30	D		3	19:30	P	
25	19:30	A		4	19:30	PC	
27	19:30	G		5	19:30		
28*	19:30	E		7	18:00	PE	
29	18:00	PB		13	18:00	PD	
30	17:00	T		14**	18:00	F	
				15	19:30		

* Sessió mindfulness / * Sesión mindfulness

** Servei amb audiodescripció / ** Servicio con audiodescripción

Durada total aproximada / Duración total aproximada: 2 h 45 min

1ª part / 1ª parte: 1 h 15 min - Pausa: 30 min - 2ª part / 2ª parte: 1 h

Fitxa artística / Ficha artística

Direcció d'escena /
Dirección de escena
Mario Gas

Reposició / Reposición
Leo Castaldi

Escenografia i vestuari /
Escenografía y vestuario
Marcelo Grande

Il·luminació / Iluminación
Quico Gutiérrez

Assistència a la direcció
d'escena / Asistencia a la
dirección de escena
Yannis Herrera

Assistència al vestuari /
Asistencia al vestuario
Berta Riera

Producció / Producción
Gran Teatre del Liceu

Assistència a la direcció
musical / Asistencia a la
dirección musical
Xavier Palà

Mestres assistents musicals /
Maestros asistentes musicales
Véronique Werklé, Rodrigo de Vera,
David-Huy Nguyen-Phung,
Jaume Tribó

Cor del Gran Teatre del Liceu /
Coro del Gran Teatre del Liceu
Pablo Assante, director

Orquestra Simfònica del Gran
Teatre del Liceu / Orquestra
Sinfónica del Gran
Teatre del Liceu
Director Diego Matheuz

Amb la col·laboració de: / Con la colaboración de:

Més informació artística /
Más información artística

Repartiment / Reparto

Adina

Serena Sáenz (22, 25, 28, 30/11, 3, 14/12)

Marina Monzó (24, 27, 29/11, 4, 15/12)

Pretty Yende (2, 5, 7, 13/12)

Nemorino

Javier Camarena (22, 25, 28/11, 2, 5, 13/12)

Michael Spyres (24, 27, 30/11, 3, 7, 14/12)

Filipe Manu (29/11, 4, 15/12)

Belcore

Huw Montague Rendall (22, 25, 28/11, 2, 5, 14/12)

Carles Pachon (24, 27, 30/11, 3, 13/12)

Jan Antem (29/11, 4, 7, 15/12)

Doctor Dulcamara

Ambrogio Maestri (22, 25, 28/11, 2, 5, 13/12)

Fabio Capitanucci (24, 27, 30/11, 3, 7, 14/12)

Simón Orfila (29/11, 4, 5/12)

Giannetta

Anna Farrés (22, 25, 28, 30/11, 3, 4, 13, 15/12)

Núria Vilà (24, 27, 29/11, 2, 5, 7, 14/12)

Figuració / Figuración

Moretto

Ángel Gutiérrez

Quiosquera

Conxita Sesé

Infermera / Enfermera /

Monja / poble / pueblo

Lidia Hill

Soldat / soldado

Oscar Mellado

Dona / poble / Mujer /

pueblo

Carla Ricart

Cambrer / Camarero

Nacho Cárcaba

Soldat / soldado

David Ortega

Soldat / soldado /

Carabiniere

German Parreño

Dona / poble / Mujer /

pueblo

Sonia Aguirre

Carter / Cartero /

Notari / Notario

Salvador Esplugas

Soldat / soldado

Oriol Guillen

Soldat / soldado

Javi López

Soldat / soldado

Juan Gómez

Soldat / soldado

Gerard Vidal

Infermera / Enfermera /

Monja / poble / pueblo

Anna Coll

Soldat / soldado

Julian Bergonzini

Soldat / soldado

Melcior Casals

Soldat / soldado /

Carabiniere

Pau Gómez

Soldat / soldado

David Aixalà

Soldat / soldado

Omar Tubau

Soldat / soldado

Adrià Sánchez

Soldat / soldado

Juan Antonio Rodríguez

Soldat / soldado

Raul Benet

Soldat / soldado

Juli Bellot

Nena / niña

Cloe Caballero

Nena / niña

Jana Font

Nen / niño

Bernat Fernández

Nen / niño

Èric Blasco

L'ELIXIR D'AMOR DE

ROMANTICS

Fet amb amor, fresc i cold pressed

Troba'ns online a www.romantics.es

Rellancem **Liceu OPERA+**, la plataforma digital del Gran Teatre del Liceu.
Gaudeix dels títols més destacats de les temporades
2024/25 i 2025/26 per només 45€.

45€

Per abonats
al Gran Teatre del Liceu

90€/per abonats només a la plataforma digital liceuoperaplus.com

Un preu excepcional que et permet veure 12 òperes des de la comoditat
de casa teva, sense límit de visionats i amb funcionalitats exclusives:

Selecció multicàmera

Comentaris musicals i artístics

Partitura en pantalla

Màxima qualitat d'imatge i so

TEMPORADA DIGITAL 2024/25

Liceu OPERA+ és el millor complement al teu abonament físic.
Vine al teatre i després reviu des de casa els moments
més destacats, amb tots els detalls i contingut exclusiu
només per abonats digitals.

TEMPORADA DIGITAL 2025/26

Reviu des de la plataforma digital els millors moments
de les grans veus de l'òpera mundial:

NADINE SIERRA · ASMIK GRIGORIAN · IRÈNE THEORIN
XABIER ANDUAGA · JAVIER CAMARENA
LISE DAVIDSEN · SAIOA HERNÁNDEZ · SARA BLANCH
MICHAEL FABIANO · PRETTY YENDE

Entra ja amb el teu usuari
a la teva zona personal
de la web i comença
a gaudir del Liceu OPERA+

Compositor

Gaetano Donizetti (1797-1848) és considerat, juntament amb Gioacchino Rossini i Vincenzo Bellini, un dels principals artífexs del bel canto romàntic italià. Molt prolífic i amb més de seixanta òperes, va tastar el gènere buf i el seriós, així com l'òpera còmica i la *grand opéra* franceses. Títols com *Lucia di Lammermoor*, *Anna Bolena*, *Lucrezia Borgia*, *Don Pasquale* o *La fille du régiment* són alguns dels més famosos que va escriure i que es mantenen en repertori actualment.

Dotat d'una extraordinària capacitat de treball, Donizetti es va arrecerar ocasionalment en les formes clàssiques —especialment en les òperes còmiques, a l'estil de *L'elisir d'amore*— mentre que, per una altra banda, va saber innovar en el terreny dramàtic i va preparar el relleu generacional que assumiria Verdi a partir de la dècada de 1840, quan Donizetti ja era un artista consagrat i reconegut arreu de l'Europa musical del moment.

Tot i els seus múltiples èxits —superiors en nombre als escassos fracassos—, Donizetti va ser un home marcat per la tragèdia familiar, amb la mort de l'esposa i els tres fills i amb una demència progressiva causada per la sífilis a partir de 1843, malaltia que va posar fi als seus dies a la ciutat de Bèrgam, la mateixa que l'havia vist néixer.

Libret i llibretista

El llibret de *L'elisir d'amore* és un dels més originals, divertits i concisos de Felice Romani, poeta genovès que va viure entre 1788 i 1865, i autor de més de cent llibrets escrits entre d'altres per a Donizetti i Bellini. Inspirat en l'òpera *Le philtre* de D.F.E. Auber amb text d'Eugène Scribe, que es basava en *Il filtro* de Silvio Malaperta, Romani va saber trobar l'equilibri entre la versificació pròpia de l'òpera còmica i la inherent a personatges seriosos, de manera que va superar amb escreix el llibret original.

A *L'elisir d'amore* els caràcters estan molt ben definits, amb elements caricaturescos per a Dulcamara i el fatxenda Belcore, com si es tractés d'una peça pròpia dels *cannovacci* de la commedia dell'arte, al·ludida al banquet de noces amb què s'inicia el segon acte.

Compositor

Gaetano Donizetti (1797-1848) está considerado, junto a Gioacchino Rossini y Vincenzo Bellini, uno de los principales artífices del bel canto romántico italiano. Harto prolífico y con más de sesenta óperas, se dedicó tanto a la ópera bufa como a la seria, así como a la ópera cómica y la *grand opéra* francesas. Títulos como *Lucia di Lammermoor*, *Anna Bolena*, *Lucrezia Borgia*, *Don Pasquale* o *La fille du régiment* son algunas de sus composiciones más famosas que además se mantienen en repertorio en la actualidad.

Dotado de una extraordinaria capacidad de trabajo, Donizetti se refugió ocasionalmente en las formas clásicas —especialmente en las óperas cómicas, como *L'elisir d'amore*— a la vez que, por otro lado, supo innovar en el terreno dramático y abrió camino al relevo generacional que asumiría Verdi a partir de la década de 1840, cuando Donizetti ya era un artista consagrado y reconocido en la Europa musical del momento.

A pesar de sus múltiples éxitos —que superan en número a sus escasos fracasos—, Donizetti fue un hombre marcado por la tragedia familiar debido a la muerte de su esposa y de sus tres hijos y una demencia progresiva causada por la sífilis a partir de 1843, una enfermedad que puso fin a sus días en la ciudad de Bérgamo, la misma que lo vio nacer.

Libreto y libretista

El libreto de *L'elisir d'amore* es uno de los más originales, divertidos y concisos de Felice Romani, poeta genovés que vivió entre 1788 y 1865, y autor de más de un centenar de libros escritos, entre otros, para Donizetti y Bellini. Inspirándose en la ópera *Le philtre* de D.F.E. Auber con texto de Eugène Scribe, a su vez basada en *Il filtro* de Silvio Malaperta, Romani supo encontrar el equilibrio entre la versificación propia de la ópera cómica y la inherente a los personajes serios, superando con creces el libreto original.

En *L'elisir d'amore* el carácter de los personajes está muy bien definido, con elementos caricaturescos para Dulcamara i el fanfarrón Belcore, como si se tratara de una pieza propia de los *cannovacci* de la comedia del arte, a la que se hace alusión en el banquete de bodas que da inicio al segundo acto.

Estrena

En un sol any (1832), Donizetti va escriure quatre òperes: *Ugo, conte di Parigi* (Teatro alla Scala de Milà), *Sancia di Castiglia* (San Carlo de Nàpols), *Il furioso all'isola di San Domingo* (estrenada al Teatro Valle de Roma el 1833) i *L'elisir d'amore*, la primera representació de la qual va tenir lloc al Teatro della Canobbiana de Milà el 12 de maig de 1832, entre *Ugo, conte di Parigi* i *Sancia di Castiglia*.

Escrita en poques setmanes durant aquella intensa primavera, l'òpera va obtenir un èxit esclatant i es va representar aviat arreu d'Itàlia i de l'Europa operística. Part de l'èxit es va deure al manteniment dels postulats de l'òpera bufa, però amb concessions a la inflexió romàntica, plasmada especialment en el personatge de Nemorino, imbuït d'un atractiu sentimentalisme.

Estrena al Liceu

A Barcelona, *L'elisir d'amore* es va poder veure per primera vegada menys d'un any després de les primeres representacions milaneses, el 8 de maig de 1833, a l'escenari de l'antic Teatre de Santa Creu (posteriorment, Principal) i va esdevenir un títol molt popular.

Al Liceu va arribar el 5 de febrer de 1848, dies després de l'estrena a Barcelona —i al mateix teatre— de *Don Pasquale*. Precisament *Pasqualotto* va ser el nom amb què es va anomenar en les funcions de *L'elisir d'amore* el personatge de Nemorino, cantat per Giovanni Battista Verger. La seva esposa, la soprano Amalia Brambilla Verger, va cantar al segon acte una ària *di bravura* que li havia escrit per a l'ocasió Marià Obiols, aleshores director musical del Liceu.

Estreno

En tan solo un año (1832), Donizetti escribió cuatro óperas: *Ugo, conte di Parigi* (Teatro alla Scala de Milán), *Sancia di Castiglia* (San Carlo de Nápoles), *Il furioso all'isola di San Domingo* (estrenada en el Teatro Valle de Roma en 1833) y *L'elisir d'amore*, la primera representación que tuvo lugar en el Teatro della Canobbiana de Milán el 12 de mayo de 1832, entre *Ugo, conte di Parigi* y *Sancia di Castiglia*.

Escrita en apenas unas semanas durante aquella intensa primavera, la ópera cosechó un éxito apabullante y pronto se representó por toda Italia y por la Europa operística. Parte del éxito se debe a la conservación de los postulados de la ópera bufa, aunque con concesiones en los tintes románticos, especialmente plasmada en el personaje de Nemorino, imbuido de un atractivo sentimentalismo.

Estreno en el Liceu

En Barcelona, *L'elisir d'amore* se pudo ver por primera vez apenas un año después de las primeras representaciones en Milán, el 8 de mayo de 1833, en el escenario del antiguo Teatre de la Santa Creu (posteriormente, Principal) y se convirtió en un título muy popular.

Llegó al Liceu el 5 de febrero de 1848, pocos días después del estreno en Barcelona —y en el mismo teatro— de *Don Pasquale*. Precisamente, *Pasqualotto* fue el nombre con el que se denominó en las funciones de *L'elisir d'amore* al personaje de Nemorino, interpretado por Giovanni Battista Verger. Su esposa, la soprano Amalia Brambilla Verger, cantó en el segundo acto una aria *di bravura* que le había escrito Marià Obiols para la ocasión, el entonces director musical del Liceu.

El valor i l'èpica envolten la creació d'aquesta obra mestra del gènere buf. En les instruccions de Donizetti al seu llibretista, Felice Romani, el compositor deixava entreveure el vertigen i la passió que el guiaven: «Estic obligat a posar música a un llibret en un termini de catorze dies. Et dono una setmana per preparar-me'l. Veurem quin de nosaltres dos té més coratge.» En aquest repte, gairebé temerari, hi ha la llavor d'una inspiració fulgurant: Donizetti compondrà *L'elisir d'amore* en poc més de dues setmanes, una proesa d'intuïció melòdica i domini teatral que encara avui fascina per la seva naturalitat i frescor.

Les pocions d'amor han estat motius recurrents en la literatura i els contes de fades durant segles: des dels encanteris d'Ovidi fins a les llegendes artúriques, l'amor màgic ha estat símbol de desig i fatalitat. Aquí, la felicitat no neix d'un elixir prodigiós, sinó de la ingenuïtat i l'esperança humanes. El "vi negre" de Dulcamara es converteix en una metàfora deliciosa del poder de la il·lusió i de la credulitat com a motor de l'amor. La mateixa Adina, immersa en la lectura de *Tristany i Isolda*, representa l'eco romàntic d'un món antic que, en aquest *melodramma giocoso*, es transforma en comèdia: el mite medieval es desarma en un somriure tendre.

L'elisir d'amore és, doncs, una paràbola sobre la força dels sentiments veritables. Nemorino, amb la seva innocència, simbolitza la fe en l'amor com a veritat interior. En el seu camí cap a Adina, l'heroi descobreix que la màgia no prové d'una ampolla, sinó de l'honestat i del coratge de ser un mateix. Aquesta simplicitat és, en realitat, d'una

profunditat commovedora: Donizetti converteix l'emoció quotidiana en art pur, i eleva la comèdia a un pla d'autèntica poesia humana.

L'encant de l'òpera s'amplifica amb un repartiment en què brillen les sopranos Yende, Sáenz i Monzó, que donen vida a una Adina plena d'intel·ligència i sensualitat, mentre que Camarena, Spyres i Manu encarnen amb frescor el candor apassionat de Nemorino. Completen l'elenc Montague-Rendall i Pachon com a Belcore, paradigma de la vanitat militar, i Maestri, Capitanucci i Orfila en el paper del fascinant Dulcamara, venedor d'il·lusions i narrador del somni col·lectiu.

La preciosa i lúcida producció de Mario Gas, estrenada al Teatre Grec (1983) i al Festival Castell de Peralada (1993), i present al Liceu des de la temporada 1997/98, continua essent un referent de sensibilitat escènica. Gas trasllada l'acció a la Itàlia dels anys trenta, els primers anys del feixisme, una època en què la seducció de les masses i el poder de la retòrica semblen un altre tipus d'"elixir" col·lectiu. En aquest context, la comèdia adquireix una nova capa de lectura: sota la lleugeresa, hi ressona la fragilitat humana davant la necessitat de creure.

Aquesta producció no és només una celebració del *bel canto*, sinó també una meditació sobre la fe en l'amor, en l'art i en la vida. *L'elisir d'amore* ens recorda que, fins i tot en temps d'incertesa, hi ha una música capaç de curar l'esperit.

Víctor Garcia de Gomar

Director artístic Gran Teatre del Liceu

El valor y la épica envuelven la creación de esta obra maestra del género bufo. En las instrucciones de Donizetti a su libretista, Felice Romani, el compositor dejaba entrever el vértigo y la pasión que lo guiaban: «Estoy obligado a poner música a un libreto en un plazo de catorce días. Te doy una semana para que lo prepares. Veremos quién de los dos tiene más coraje». De este reto, casi temerario, brota la semilla de una inspiración fulgurante: Donizetti compone *L'elisir d'amore* en poco más de dos semanas, una proeza de una intuición melódica y un dominio teatral que todavía hoy fascina por su naturalidad y frescura.

Las pócimas de amor han sido temas recurrentes en la literatura y en los cuentos de hadas durante siglos: desde los hechizos de Ovidio hasta las leyendas artúricas, el amor mágico ha sido un símbolo de deseo y fatalidad. Aquí la felicidad no nace de un elixir poderoso, sino de la ingenuidad y la esperanza humanas. El «vino tinto» de Dulcamara se convierte en una deliciosa metáfora del poder de la ilusión y de la credulidad como motor del amor. La propia Adina, inmersa en la lectura de *Tristán e Isolda*, representa el eco romántico de un mundo antiguo que, en este *melodramma giocoso*, se transforma en comedia: el mito medieval se desarma en una tierna sonrisa.

L'elisir d'amore es, pues, una parábola sobre la fuerza de los sentimientos verdaderos. Nemorino, con su inocencia, simboliza la fe en el amor como verdad interior. En su camino hacia Adina, el héroe descubre que la magia no proviene de una botella, sino de la honestidad y el coraje de ser uno mismo. Esta simplicidad es, en realidad, de una profundi-

dad conmovedora: Donizetti transforma las emociones cotidianas en arte puro, y eleva la comedia a un plano de auténtica poesía humana.

El encanto de esta ópera se amplifica con un reparto en que brillan los sopranos Yende, Sáenz y Monzó, que dan vida a una Adina rebosante de inteligencia y sensualidad, mientras que Camarena, Spyres y Manu encarnan con frescura el candor apasionado de Nemorino. Completan el elenco Montague-Rendall y Pachon como Belcore, paradigma de la vanidad militar, y Maestri, Capitanucci y Orfila en el papel del fascinante Dulcamara, vendedor de ilusiones y narrador del sueño colectivo.

La preciosa y lúcida producción de Mario Gas, estrenada en el Teatre Grec (1983) y en el Festival Castell de Peralada (1993), y presente en el Liceu desde la temporada 1997-98, sigue siendo un referente de la sensibilidad escénica. Gas traslada la acción a la Italia de los años treinta, durante los primeros años del fascismo, una época en que la seducción de las masas y el poder de la retórica parecen otro tipo de «elixir» colectivo. En este contexto, la comedia adquiere una nueva capa de lectura: bajo la ligereza retumba la fragilidad humana ante la necesidad de creer.

Esta producción no es solo una celebración del *bel canto*, sino también una reflexión sobre la fe en el amor, en el arte y en la vida. *L'elisir d'amore* nos recuerda que, incluso en tiempos inciertos, existe una música capaz de curar el espíritu.

Víctor García de Gomar
Director artístic Gran Teatre del Liceu

Elixir forever

Poc ens imaginàvem, l'any 83, quan vam estrenar *L'elisir d'amore* al Teatre Grec de Montjuïc, que aquesta posada en escena tindria una vida tan llarga i un èxit tan prolongat.

Era la quarta de les cinc produccions que el Grup D'Òpera de Barcelona primer i després l'ajuntament de la nostra ciutat van posar en marxa, entre els estius de 1980 i 1984. Una època preciosa i plena d'entusiasme que va cristal·litzar gràcies a la conjuració de molta gent però que va tenir una ànima impulsora tenaç i persistent, Biel Moll, aleshores programador juntament amb Joan Anton Benach dels estius del Grec. Un Grec ecumènic i obert a múltiples concepcions artístiques i que recollia des de les institucions l'esperit de l'assembleari i paradigmàtic Grec 76.

Es pretenia recuperar, d'una banda, el sentit popular de les representacions d'òpera a l'aire lliure i, de l'altra, l'aspecte teatral debilitat en aquells anys —excepte honroses excepcions— per una atenció gairebé inexistent al fet escènic. Així és com van néixer les produccions d'*Il trovatore*, *Il barbiere di Siviglia*, *Madama Butterfly*, *L'elisir d'amore* i *Il turco in Italia*.

La primera la vam codirigir amb Juanjo Puicorbé i amb Vicky Peña com a ajudant de direcció. La resta de produccions van ser al meu càrrec i hi van participar, com a equip habitual, a més dels esmentats, Marcelo Grande, Quico Gutiérrez, els mestres Argudo i Pérez-Batista, Luis Ángel Catoni i una infinitat d'actrius, actors i coristes que acompanyaven cantants de primera fila, i veus joves que, amb el temps, serien immensament destacades.

Seria impossible anomenar-los tots, però hi trobàvem Sardinero, Jiménez, Pierotti, Bruscantini, Serra, Bagneres, Hernández, Carlos Bosch, Barrera, Ysás, Esteve, Uriz, Roig, Ruiz, Comas, Bañó, Chausson, Baquerizo, Enedina Lloris, García Marqués, Sánchez, Luis Lima, Álvarez...

Tampoc no puc deixar de recordar Joan Lluch, Pau Nadal, Marcel Cervelló, el mestre

Giró, Tribó i la seva saviesa arcana, el Virginiàno, el Flamenco...

I algú a qui he deixat expressament per al final, algú molt estimat, un home de gran sensibilitat i coneixedor profund del món operístic, company immens i vital, i col·laborador en gairebé tots els muntatges d'òperes que he fet; algú que ens va deixar fa poc i a qui vull dedicar aquesta enèsima reposició al Gran Teatre del Liceu: parlo de José Antonio Gutiérrez, "Guti".

Per primera vegada, la seva mà magistral no estarà conduint l'escena d'aquest *Elisir* tan meu com seu. Afortunadament, Elisa Crehuet, la seva companya i col·laboradora en nombroses posades en escena, i Albert Estany són aquí perquè amb amor i precisió la nostra producció arribi a tots vostès viva i plena de detalls, allargant aquest viatge que va començar pels volts dels vuitanta, es va passejar per Espanya, va aterrar a Peralada 93, va seguir per la pell de brau, va ser adquirida per aquest coliseu el 98 i hi ha estat sistemàticament programada des d'aleshores. Que continuï!

Que continuï enamorant aquesta peripècia situada originalment en un llogaret del País Basc francès del XIX i que nosaltres traslladem primer a un poblet toscà de l'any 1922, just després de la marxa sobre Roma de l'exèrcit de Mussolini, i que ara aterra en un suburbi de l'extraradi romà als anys 30.

I vull agrair l'enriquiment que ha suposat la successiva aportació de tots els grans artistes que durant anys s'han anat incorporant en els rols d'aquesta òpera fantàstica de Gaetano Donizetti.

En una altra ocasió ja parlarem de la funció del director d'escena a l'òpera dels nostres dies... però aquesta ja és una altra història.

Gaudeixin d'aquest *Elisir* i... enamorin-se encara que sigui amb els licors placebo del xarlatà ambulat Mario Gas.

Elixir forever

Poco imaginábamos en el año 83, cuando estrenamos *L'elisir d'amore* en el Teatre Grec de Montjuïc, que esta puesta en escena iba a gozar de tan larga vida y prolongado éxito.

Era la cuarta de las cinco producciones que el Grup D'Òpera de Barcelona primero y luego el ayuntamiento de nuestra ciudad ponían en marcha, entre los veranos de 1980 y 1984. Una época hermosa y llena de entusiasmo que cristalizó gracias al conjuro de muchas gentes pero que tuvo un alma impulsora tenaz y persistente, Biel Moll, a la sazón programador junto con Joan Anton Benach de los veranos del Grec. Un Grec ecuménico y abierto a múltiples concepciones artísticas y que recogía desde las instituciones el espíritu del asambleario y paradigmático Grec 76.

Se trataba de recuperar, por un lado, el sentido popular de las representaciones de ópera al aire libre y, por otro, el aspecto teatral debilitado en aquellos años —salvo honrosas excepciones— por una casi inexistente atención al hecho escénico. Así nacieron las producciones de *Il trovatore*, *Il barbiere di Siviglia*, *Madama Butterfly*, *L'elisir d'amore* e *Il turco in Italia*.

La primera la codirigimos con Juanjo Puicorbé y con Vicky Peña en la ayudantía de dirección. El resto de las producciones estuvieron a mi cargo y en ellas participaron como equipo habitual, aparte de los mencionados, Marcelo Grande, Quico Gutiérrez, los maestros Argudo y Pérez-Batista, Luis Ángel Catoni y un sinnúmero de actrices, actores y coristas arropando a cantantes de primera fila, y a voces jóvenes que con el tiempo destacarían enormemente.

Sería inabarcable nombrarlos a todos, pero ahí estaban: Sardinero, Jiménez, Pierotti, Bruscantini, Serra, Bagneres, Hernández, Carlos Bosch, Barrera, Ysás, Esteve, Uriz, Roig, Ruiz, Comas, Bañó, Chausson, Baquerizo, Enedina Lloris, García Marqués, Sánchez, Luis Lima, Álvarez...

No puedo asimismo dejar de recordar a Joan Lluch, Pau Nadal, Marcel Cervelló, el maestro

Giró, Tribó y su sabiduría arcana, el Virginia, el Flamenco...

Y alguien a quien he dejado expresamente para el final, alguien muy querido, hombre de gran sensibilidad y conocedor profundo del mundo operístico, enorme y vital compañero, y colaborador en casi todos los montajes de óperas que he realizado; alguien que nos dejó recientemente y a quien quiero dedicar esta enésima reposición en el Gran Teatre del Liceu: estoy hablando de José Antonio Gutiérrez, "Guti".

Por primera vez, su magistral mano no estará conduciendo la escena de este *Elisir* tan mío como suyo. Por suerte, Elisa Crehuet, su compañera y colaboradora en numerosas puestas en escena, y Albert Estany están ahí para que con amor y precisión nuestra producción llegue viva y con todos sus pormenores a todos ustedes, prolongando este viaje que empezó allá por los ochenta, se paseó por España, recaló en Peralada 93, siguió por la piel de toro y fue adquirida por este coliseo en el 98 para ser sistemáticamente programada desde entonces. ¡Que siga!

Que siga enamorando esta peripecia originalmente situada en un villorrio del País Vasco francés del XIX y que nosotros trasladamos primero a un *pueblín* toscano del año 1922, justo después de la marcha sobre Roma de las huestes de Mussolini, para recalar ahora en un suburbio del extrarradio romano en los años 30.

Y quiero agradecer el enriquecimiento que ha supuesto la sucesiva aportación de todos los grandes artistas que durante años se han venido incorporando en los roles de esta fantástica ópera de Gaetano Donizetti.

En otra ocasión ya hablaremos de la función del director de escena en la ópera de nuestros días... pero esa es ya otra historia.

Disfruten de este *Elixir* y... enamórense aunque sea con placebos licores del charlatán ambulante Mario Gas.

NOU llibre il·lustrat
Em dic Liceu

Descobreix les històries
que bateguen dins el Teatre

Disponible a liceu.cat, taquilles del Liceu i llibreries

**Petit
Liceu** **25
anys**

Gran Teatre
del Liceu

12 — 31
GEN

TRISTAN UND ISOLDE

RICHARD WAGNER

Direcció d'escena **Bárbara Lluch**

Tristan **Clay Hilley / Bryan Register**, Rei Marke **Brindley Sherratt**
Isolde **Lise Davidsen / Elena Pankratova**, Brangäne **Iréne Theorin**

COR DEL GRAN TEATRE DEL LICEU (Pablo Assante, director)

ORQUESTRA SIMFÒNICA DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

Directora **Susanna Mälkki**

Amb el patrocini en exclusiva de

Fundación
BBVA

liceu.cat — 93 485 99 13

Consulteu tot el contingut audiovisual a www.liceuoperaplus.com

Argument de l'obra

L'elisir d'amore

Acte I

L'acció transcorre en una plàcida i rústega població italiana. A la vora d'una granja, els camperols feinegen, protegint-se de les inclemències de la calor. Nemorino és un camperol ingenu i bondadós, i que constata la seva impotència davant de la bonica i presumida Adina, de qui està secretament enamorat. La jove, que ignora Nemorino, prefereix llegir amb Giannetta i les seves amigues el relat d'Isolda, que va enamorar-se de Tristany gràcies a un filtre amorós.

Una marxa militar precedeix l'entrada de Belcore, sergent fatxenda que arriba amb el seu petit regiment. Veient com els galons entabanen les noies del poble, l'oficial demana a Adina que s'hi casi. Tot i ser ambigua en la resposta, la noia assisteix complaguda a la gelosia de Nemorino, després d'haver-li dit que el millor és papallonejar i anar de flor en flor, tal com fa ella, seguint els designis del seu esperit lliure.

Qui arriba aleshores és Dulcamara, un venedor ambulat que irromp a la plaça del poble amb el seu servent i amb un carro ple d'andròmines. El personatge es presenta com un savi doctor expert en matèria de guariment de tots els mals, gràcies a un xarop que ven amb èxit arreu i que és capaç de combatre la paràlisi, l'apoplexia, l'asma, la diabetis, el raquitisme i el mal del fetge. L'oferta deixa bocabadats els vilatans, que s'afanyen a compra el miraculós beuratge. Nemorino, que ha escoltat el discurs del nouvingut, s'hi adreça tímidament per preguntar-li si entre els remeis que comercialitza hi ha l'elisir amorós amb què Isolda i Tristany van caure rendits l'una als braços de l'altre. Sorprès i divertit davant d'aquella pregunta, Dulcamara aprofita per fer negoci i per prendre el pèl a Nemorino, a qui ven per unes quantes monedes un suposat elixir d'amor que no és una altra cosa que vi de Bordeus. Dulcamara explica al jove com cal administrar el beuratge i quins efectes pot tenir, normalment eficaços al cap de vint-i-quatre hores —el temps suficient perquè Dulcamara pugui fugir del poble abans que es descobreixi l'enganyifa—.

Nemorino beu el suposat elixir i els efectes del vi l'envalenteixen. És així com es presenta davant d'Adina fingint indiferència. La noia, ofesa i molesta per aquell canvi d'actitud i veient el jove clarament borratxo, li clava una bufetada abans de fer pública la decisió de concedir definitivament la mà a Belcore i preparar el casament.

La resolució de la jove desespera Nemorino, que sent el menyspreu d'Adina i les burles del sergent Belcore, mentre els vilatans s'alegren per la nova d'un nou casori al poble.

Argumento de la obra

L'elisir d'amore

Acto I

La acción transcurre en una plácida y rústica población italiana. Junto a una granja, los campesinos trabajan, protegiéndose de las inclemencias del calor. Nemorino es un campesino ingenuo y bonachón, que constata su impotencia ante la hermosa y presumida Adina, de quien está secretamente enamorado. La joven, que ignora a Nemorino, prefiere leer con Giannetta y sus amigas el relato de Isolda, que se enamora de Tristán gracias a un filtro de amor.

Una marcha militar anuncia la entrada de Belcore, el sargento fanfarrón, junto a un pequeño regimiento. Al ver cómo sus galones deslumbran a las jóvenes del pueblo, el oficial le pide a Adina que se case con él. Aunque ambigua en su respuesta, la joven responde con satisfacción a los celos de Nemorino, tras haberle dicho que lo mejor es mariposear e ir de flor en flor, tal como ella hace, dejándose llevar por los designios de su espíritu libre.

Entonces llega Dulcamara, un vendedor ambulante que irrumpe en la plaza del pueblo junto a su sirviente y con un carro lleno de cachivaches. El personaje se presenta como un sabio doctor experto en la cura de todos los males, gracias a un jarabe que vende con éxito por todas partes y que es capaz de combatir la parálisis, la apoplejía, el asma, la diabetes, el raquitismo y el dolor de hígado. La oferta deja boquiabiertos a los campesinos, que no tardan en comprar el brebaje milagroso. Nemorino, que ha escuchado el discurso del recién llegado, se dirige tímidamente hacia él para preguntarle si entre los remedios que vende tiene el elixir de amor con que Isolda y Tristán se rindieron en uno a los brazos del otro. Sorprendido y divertido ante tal pregunta, Dulcamara aprovecha la ocasión para hacer negocio y tomarle el pelo a Nemorino, a quien vende por un puñado de monedas un supuesto elixir de amor, que no es más que vino de Burdeos. Dulcamara explica al joven cómo debe administrar el brebaje y cuáles pueden ser sus efectos, normalmente eficaces al cabo de veinticuatro horas —el tiempo suficiente para que Dulcamara pueda huir del pueblo antes de que se descubra el pastel—.

Nemorino bebe el supuesto elixir, cuyos efectos lo envalentonan. Así es como se presenta ante Adina, fingiendo indiferencia. La joven, ofendida y molesta por el cambio de actitud, y viendo al joven claramente borracho, le da un bofetón antes de hacer pública su decisión de conceder finalmente la mano a Belcore y preparar el enlace.

La decisión de la joven desespera a Nemorino, que sufre el desprecio de Adina y las burlas del sargento Belcore mientras los campesinos se alegran por la nueva de un enlace en el pueblo.

Acte II

Banquet de noces que precedeix el casament entre Belcore i Adina. Aquesta segueix pensant en Nemorino i en la ràbia que li faria assistir a una celebració com aquella. Poc després, es disposa amb Dulcamara a representar una escena que explica la història d'amor entre un vell senador venecià enamorat d'una bonica i jove gondolera.

Quan arriba el notari per fer efectiu el contracte matrimonial, els convidats, Belcore i Adina —que preferiria esperar Nemorino per complir amb escriure la seva venjança—, es retiren.

Dulcamara s'ha quedat sol i apareix Nemorino, disposat a comprar una altra ampolla d'elisir d'amor, després del fracàs de la primera ingesta. Però Dulcamara, amb l'excusa que Nemorino no du diners a sobre, es nega a vendre-li'n més.

L'entrada de Belcore és oportuna perquè Nemorino, desesperat, opta per fer-se soldat i, així, aconseguir vint escuts que li permetran obtenir més elixir. El negoci sembla rodó, perquè el sergent guanya un nou membre per al seu regiment i perd un rival amorós.

No obstant això, Nemorino ignora que la seva sort canviarà ben aviat. Giannetta, una jove vilatana, explica a les seves amigues que un oncle del noi acaba de morir i que Nemorino n'ha heretat una fortuna, cosa que fa del jove un bon partit. Aquest arriba i les noies del poble se li apropen amb actitud melosa. Això fa pensar a Nemorino que els efectes de l'elisir són evidents, sobretot quan Giannetta demana al noi si aquella nit anirà al ball. Sorpresa, i fins i tot molesta perquè veu que Nemorino ja no se la mira, Adina comenta els fets a Dulcamara, que explica a la noia les suposades virtuts de l'elisir d'amor, però sobretot els sacrificis de Nemorino, que per amor s'ha allistat a l'exèrcit.

Això commou fins a les llàgrimes Adina, que s'adona realment de l'abast que el seu menyspreu té sobre Nemorino. Aquest ha vist plorar la seva enamorada i creu veure en el seu plor furtiu un senyal inequívoc d'amor.

Fingint indiferència, Nemorino es troba amb Adina i aquesta li demana que es quedi al poble, perquè ella se l'estima. Quan entra Belcore per endur-se Adina, la jove desfà el compromís de noces. El sergent no sembla gaire afectat, perquè pensa que al món hi ha milers de dones que sospiren per ell.

Dulcamara fa saber a tothom —inclòs Nemorino, que fins aleshores ho ignorava— que el noi ha esdevingut el vilatà més ric del poble gràcies a l'herència del seu oncle. Tanmateix, declara que el veritable èxit de Nemorino es deu al seu prodigiós beuratge, un elixir que no tan sols posa remei al mal d'amors, sinó que també enriqueix els pobres. Tothom s'acomia de Dulcamara, victorejant-lo pels seus prodigis.

Acto II

El banquete de bodas que precede al enlace entre Belcore y Adina. Esta sigue pensando en Nemorino y en la rabia que le daría asistir a una celebración como aquella. Poco después, se dispone a representar con Dulcamara una escena que explica la historia de amor entre un viejo senador veneciano enamorado de una bella y joven gondolera.

Cuando llega el notario para hacer efectivo el contrato matrimonial, los invitados, Belcore y Adina —que preferiría esperar a Nemorino para ejercer con creces su venganza—, se retiran.

Dulcamara se queda solo y aparece Nemorino, dispuesto a comprar otro frasco del elixir de amor tras el fracaso de la primera ingesta. Pero Dulcamara, con la excusa de que Nemorino no lleva dinero encima, se niega a venderle más.

La entrada de Belcore resulta oportuna, porque Nemorino, desesperado, opta por hacerse soldado y así conseguir veinte escudos que le permitirán comprar más elixir. Parece un negocio redondo, ya que el sargento suma un nuevo miembro a su regimiento y pierde a un rival amoroso.

Sin embargo, Nemorino ignora que su suerte está a punto de cambiar. Giannetta, una joven campesina, cuenta a sus amigas que un tío del joven acaba de fallecer y que Nemorino ha heredado una fortuna, lo que hace del joven un buen partido. Cuando este llega, las muchachas del pueblo se le acercan con actitud cariñosa. Esto lleva a Nemorino a creer que los efectos del elixir son evidentes, sobre todo cuando Giannetta le pregunta al joven si asistirá al baile esa misma noche. Sorprendida, e incluso molesta al ver que Nemorino ya no le presta atención, Adina le comenta lo sucedido a Dulcamara, que le cuenta a la joven las supuestas virtudes del elixir de amor, pero sobre todo el sacrificio de Nemorino, que se ha alistado en el ejército por amor.

Esto conmueve hasta las lágrimas a Adina, que finalmente se da cuenta de los efectos de su desprecio hacia Nemorino. Este ve llorar a su enamorada y cree vislumbrar en su llanto furtivo una muestra inequívoca de amor.

Fingiendo indiferencia, Nemorino se encuentra con Adina, quien le pide que se quede en el pueblo, ya que lo ama. Cuando llega Belcore para llevarse a Adina, la joven rompe el compromiso. Al sargento no se le ve muy afectado, porque piensa que en el mundo hay miles de mujeres que suspiran por él.

Dulcamara hace saber a todos —incluido Nemorino, que hasta entonces lo ignoraba— que el joven se ha convertido en el campesino más rico del pueblo gracias a la herencia de su tío. Sin embargo, declara que el verdadero éxito de Nemorino se debe a su prodigioso brebaje, un elixir no que solo cura el mal de amores, sino que también hace ricos a los pobres. Todos se despiden de Dulcamara entre vítores por sus prodigios.

English synopsis

ACT ONE

The action takes place in a peaceful, rustic Italian village. Peasants are working on a farm, shading themselves from the inclement heat. Nemorino is a naive and kind-hearted peasant, helplessly and secretly in love with the beautiful and conceited Adina. The young woman ignores Nemorino and prefers to spend her time reading with Giannetta and their friends. They are reading the tale of Isolde, who fell in love with Tristan because of a love potion.

A military march precedes the entrance of Belcore, a boastful sergeant who arrives with his small regiment. Seeing how the village girls are entranced by the soldier's decorations, the officer asks Adina to marry him. Despite her ambiguous reply, the girl is pleased to see Nemorino get jealous, after telling him that it is best to flutter around from flower to flower, as she does, following the whims of her free spirit.

Dulcamara, a street vendor, then suddenly arrives in the town square with his servant and a cart full of trinkets. The character presents himself as a wise doctor who is an expert in curing all manner of ills, thanks to a syrup that is a great success wherever he goes, and can cure paralysis, apoplexy, asthma, diabetes, rickets and liver disease. The villagers are astonished by the offer and they rush to buy the miraculous concoction. Nemorino, who has heard the newcomer's speech, shyly approaches him to ask if the remedies he sells include the elixir of love that caused Isolde and Tristan to fall into one another's arms. Surprised and amused by the question, Dulcamara spies a business opportunity and a chance to make fun of Nemorino. For just a few coins, he sells him a supposed love elixir that is merely Bordeaux wine. Dulcamara tells the young man how to administer the concoction, explains its possible effects, and says it usually takes effect after twenty-four hours: enough time for Dulcamara to flee the village before the deception is discovered.

Nemorino drinks the supposed elixir and the effects of the wine give him courage. Nemorino feigns indifference when he encounters Adina. The girl, offended and annoyed by his change in attitude, and seeing that the young man is clearly drunk, slaps him before publicly announcing her decision to definitively give her hand in marriage to Belcore and make preparations for the wedding.

Nemorino despairs at young woman's resolution, feeling Adina's contempt and Sergeant Belcore's mockery, while the villagers rejoice at the news of a wedding in the village.

Gran Teatre
del Liceu

ELS MILLORS REGALS SÓN ELS QUE ES VIUEN

Regala una nit inoblidable
per a dues persones al Liceu

CAIXA
REGAL
ÒPERA
195€

EN LES
MILLORS ZONES
DEL TEATRE

COMPRA AQUÍ

Sis òperes, dos ballets i dos recitals,
fins a 51 funcions per escollir.

A LA VENDA EL 28 DE NOVEMBRE

Compra a liceu.cat/nadal i a les taquilles del Teatre.

ACT TWO

Banquet preceding the wedding of Belcore and Adina. Aldina continues to think about Nemorino and how angry attending the wedding will make him. Shortly afterwards, she and Dulcamara get ready to act out a scene recounting a love story between an old Venetian senator in love with a beautiful young gondolier.

When the notary arrives to officiate the marriage, the guests, Belcore and Adina leave. Aldina would prefer to wait for Nemorino to wreak his revenge.

Dulcamara is left alone and Nemorino appears, wanting to buy another bottle of the elixir of love, after the failure of the first attempt. But Dulcamara refuses to sell him any more with the excuse that Nemorino has no money.

Belcore's entry is timely because Nemorino, now desperate, decides to become a soldier and buy more elixir with his enlistment bonus. It seems like a great deal to the sergeant, as he has gained a new member of his regiment and lost a love rival.

However, Nemorino is unaware that his luck is about to change. Giannetta, a young village girl, tells her friends that one of the boy's uncles has just died and that Nemorino has inherited a fortune, which makes the young man a good match. He arrives and the village girls approach him with sweet charm. This makes Nemorino think that the elixir's effects must be real, especially when Giannetta asks the boy to go with her to the dance that night. Surprised, and even annoyed, at seeing that Nemorino is no longer looking at her, Adina and Dulcamara talk about what is going on. He tells the girl about the supposed virtues of the love elixir, but above all the sacrifices made by Nemorino, who has enlisted in the army for love.

This moves Adina to tears and she truly realises the extent of the contempt she has shown for Nemorino. He sees his beloved cry and believes her furtive weeping is an unmistakable sign of love.

Adina and Nemorino meet, he feigns indifference, and she begs him to stay in the village because she loves him. When Belcore comes to take Adina away, the young woman calls off the engagement. The sergeant does not seem particularly upset, because he thinks there are thousands of women in the world who yearn for him.

Dulcamara lets everyone know (including Nemorino, who had been unaware) that the boy has become the richest man in the village thanks to his uncle's inheritance. However, he declares that Nemorino's true success is due to his prodigious concoction, an elixir that not only cures lovesickness, but also brings wealth to the poor. Everyone bids farewell to Dulcamara, praising him for his miraculous potions.

Un compromís compartit,
forma part del creixement
del Liceu.
Sigues Mecenés
Fem

El tren i la música
et transporten

renfe

Direcció / Dirección

Nora Farrés

Coordinació / Coordinación

Sònia Cañas, Marc Gaspa

Col·laboradors en aquest programa /

Colaboradores en este programa

Jaume Radigales

Disseny original / Diseño original

Bakoom Studio

Disseny / Diseño

Minimilks

Fotografia / Fotografía

Antoni Bofill

D.L.

B 21347-2025

Copyright 2025:

Gran Teatre del Liceu sobre tots els articles d'aquest programa i fotografies pròpies /
Gran Teatre del Liceu sobre todos los artículos de este programa y fotografías propias

Informació sobre publicitat i Programa de Patrocini i mecenatge /

Información sobre publicidad y Programa de Patrocinio y mecenazgo

liceubarcelona.cat / mecenes@liceubarcelona.cat / 93 485 86 31

Comentaris i suggeriments / Comentarios y sugerencias:

edicions@liceubarcelona.cat

La Fundació del Gran Teatre del Liceu és membre de / La Fundación del Gran Teatre del Liceu es miembro de:

BARCELONA
GLOBAL
a Citizens' Platform
for Ideas in Motion

OPERA VISION

El Gran Teatre del Liceu ha obtingut les certificacions / El Gran Teatre del Liceu ha obtenido las certificaciones:

EMAS (Eco Management and Audit Scheme)

ISO 14001 (Sistema de gestió ambiental / Sistema de gestión ambiental)

ISO 50001 (Sistema de gestió energètica / Sistema de gestión energética)

Distintiu de garantia de qualitat ambiental / Distintivo de garantía de calidad ambiental

GA-2016/0235

GE-2016/0036

Programa imprès amb paper 100% reciclat /

Programa impreso con papel 100% reciclado

L'essència de
Serena Sáenz
SOPRANO

GRAUI

Diagonal, 538

Show off your essence

joieriafrau.com